

RIK RIORDAN

PERS
DŽEKSON

I BOGOVI OLIMPA

MORE ČUDOVIŠTA

Prevela
Tatjana Milosavljević

■ Laguna ■

Naslov originala

Rick Riordan

THE SEA OF MONSTERS

Copyright © 2006 by Rick Riordan. Permission for this edition was arranged through the Nancy Gallt and Zacker Literary Agency.

Translation copyright © 2018 za srpsko izdanje, LAGUNA
Jacket design © John Rocco

Kupovinom knjige sa FSC oznakom pomažete razvoj projekta odgovornog korišćenja šumskih resursa širom sveta.

NC-COC-016937, NC-CW-016937, FSC-C007782

© 1996 Forest Stewardship Council A.C.

MORE ČUDOVISTA

1.

ČUDOVIŠTE NAPADA MOG NAJBOLJEG DRUGA

Ovaj košmar sanjao sam poslednje noći pred kraj sedmog razreda.

Stajao sam u napuštenoj ulici, u nekom gradiću, na samoj obali. Bilo je gluvo doba noći. Besnela je oluja. Vetar i kiša šibali su palme na šetalištu. Duž cele ulice pružao se niz ružičasto i žuto okrečenih kuća, s prozorima prekrivenim daskama. Jedan blok dalje, iza niza grmova hibiskusa, valjao se okean.

Florida, pomislih. Mada nisam bio siguran kako to znam. Nisam nikad bio u Floridi.

A onda začuh topot papaka po trotoaru. Okrenuh se i ugledah svog druga Grovera kako trči kao da mu život zavisi od toga.

Aha, rekao sam: *papaka*.

Grover je satir. Od struka naviše, izgleda kao i svaki drugi krakati tinejdžer s retkom, čupavom bradicom i aknama. Hoda nekako šepavo, ali sve dok ga ne vidite bez pantalo-
na (što nikako ne preporučujem), nećete ni pomisliti da u

njemu ima bilo čega što nije ljudsko. Džakaste farmerke i lažna stopala skrivaju činjenicu da ima krznom pokrivenu zadnjicu i papke.

Grover je u šestom razredu bio moj najbolji drug. Zajedno sa mnom i devojčicom po imenu Anabet upustio se letos u avanturu spasavanja sveta, ali nisam ga video još od prošlog jula, kad je sam-samcit krenuo u opasnu potragu – potragu iz koje se nijedan satir nije vratio.

U svakom slučaju, vukao je za sobom kozji rep, a cipele nosio u rukama, onako kako to radi kad mora da se kreće brzo. Kaskao je pored malih prodavnica za turiste i lokala u kojima se iznajmljuju daske za surfovanje. Palme su se pod naletima vetra savijale do zemlje.

Grover je bio prestravljen jer ga je nešto progonilo. Mora da je upravo došao s plaže. S krzna su mu visile gromuljice mokrog peska. Pobegao je odnekud. Pokušavao je da pobegne od... nečega.

Kroz tutnjavu oluje prolomi se gromoglasno režanje. Iza Grovera, na drugom kraju bloka, nazrela se nejasna senka. U prolazu, mlatnula je banderu koja se rasprsla u pljusak varnica.

Grover se saplita, cvileći od straha. *Moram da se izvučem. Moram da ih upozorim*, mrmljao je sebi u bradu.

Nisam video šta ga to progoni, ali sam zato čuo mrmljanje i kletve tog stvora. Zemlja poče da podrhtava kad se približio. Grover trkom skrenu iza ćoška i potom neodlučno zastade. Utrča u slepu ulicu punu raznoraznih prodavnica. Ali nije bilo vremena za povlačenje. Vrata najbliže prodavnice oduvala je oluja. Na tabli iznad mračnog izloga pisalo je: *Butik venčanica svetog Avgustina*.

Grover ulete unutra i sakri se iza štendera s venčanicama.

Senka čudovišta promače ispred prodavnice. Mogao sam da osetim miris tog stvora – odvratnu kombinaciju mokre

ovčije vune i trulog mesa, i onog čudnog, kiselog vonja kakav imaju samo čudovišta, kô tvor koji živi na meksičkoj klopi.

Grover je drhtao iza venčanica. Senka čudovišta je prošla.

Nastala je tišina, nije se čulo ništa osim kiše. Grover duboko uzdahnu. Možda je stvor otišao.

Zatim sevnu munja. Ceo prednji deo butika se rasprsnu, a čudovišan glas zaurla: Mooooj siiiii!

Trgao sam se iz sna i uspravio u sedeći položaj, tresući se kao prut.

Nije bilo nikakve oluje. Nikakvog čudovišta.

Kroz prozor moje sobe prosipali su se prvi zraci jutarnjeg sunca.

Učinilo mi se da vidim kako je senka zatreperila na staklu – ljudsko obličje – a onda se začulo kucanje na vratima.

„Persi, zakasnićeš“, doviknula mi je majka.

Senka na prozoru nestade.

Sigurno mi se samo pričinilo. Prozor na petom spratu, do kojeg vode samo prastare, klimave protivpožarne stepenice... nema šanse da je neko stvarno stajao tamo.

„Hajde, mili“, ponovo je pozvala moja majka. „Danas je zadnji dan škole. Trebalo bi da budeš oduševljen! Još samo malo i uspeo si!“

„Dolazim“, jedva sam izgovorio. Zavukao sam ruku pod jastuk. Moji prsti osetiše umirujući dodir hemijske olovke od koje se ni u snu nisam odvajao. Izvadio sam je, zagledavši se u grčka slova ugravirana sa strane.

Anaklusmos. Rasparač.

Pomislio sam da ga otvorim, ali nešto mi nije dalo. Tako dugo nisam upotrebio Rasparač...

Osim toga, nakon što sam onomad hitnuo koplje u pogrešnom pravcu i rasturio njenu vitrinu s porcelanom, mama me je naterala da obećam da više neću koristiti smrtonosna oružja u stanu.

Stavio sam *Anaklusmos* na noćni stočić i izvukao se iz kreveta.

Obukao sam se što sam brže mogao. Nastojao sam da ne razmišljam o onom košmaru, čudovištima ili onoj senci na prozoru.

Moram da se izvučem. Moram da ih upozorim!

Na šta je Grover mislio?

Savio sam tri prsta kao kandže, stavio ih preko srca i povukao prema napolje – antički gest koji odbija zlo, kojemu me je jednom naučio Grover.

Onaj san prosto nije mogao biti stvaran.

Zadnji dan škole. Mama je u pravu. Trebalo bi da budem oduševljen. Po prvi put u životu, izgledalo je da sam dočekao kraj školske godine a da me nisu isterali iz škole. Nije bilo nikakvih čudnih nezgoda. Nikakvih tuča u učionici. Niko od nastavnika nije se pretvorio u čudovište i pokušao da me ubije otrovanom hranom u školskoj kafeteriji ili eksplozivnim radnim sveskama. Koliko sutra biću na putu ka svom najomiljenijem mestu na svetu – ka Kampu polutana.

Samo još jedan dan. Za toliko čak ni ja ne bih mogao da uprskam stvar.

Kao i obično, nisam imao pojma koliko grešim.

Mama je za doručak ispekla plave vafle i plava jaja. Ima taj šašav običaj da važne prilike obeležava plavom hranom. Mislim da je to njen način da kaže da je sve moguće. Persi

može da položi sedmi razred. Vafle mogu da budu plave. Mala čuda poput tih.

Jeo sam za kuhinjskim stolom, dok je mama prala sudove. Bila je obučena u svoju radnu uniformu – sjajnoplavu suknju i bluzu na crvene i bele pruge, u kojima je prodavala slatke grickalice u *Američkim slatkišima*. Duga smeđa kosa bila joj je skupljena u konjski rep.

Vafle su bile super, ali pretpostavljam da nisam baš navatio na jelo kao inače. Osvrnuvši se, mama se namrštila: „Persi, jesi li dobro?“

„Aha... dobro sam.“

Ali ona je uvek znala kad me nešto muči.

Obrisala je ruke i sela preko puta mene. „Škola ili...“ Nije morala da dovrši rečenicu. Znao sam šta me pita.

„Mislim da je Grover u nevolji.“ Ispričao sam joj svoj san.

Skupila je usne. Nismo mnogo razgovarali o onom *dru-gom* delu mog života. Nastojali smo da živimo što je moguće normalnije, ali je moja mama znala sve o Groveru. Ne možete da podizete klinca kao što sam ja – polutana – a da pri tom ne saznate ponešto novo.

„Mili, na tvom mestu se ne bih previše brinula“, rekla je.

„Grover je sad već odrastao satir. Da ima nekih problema, sigurna sam da bi nam već dojavili iz... iz kampa...“

Glas joj je zamro. Ramena joj se zategoše kad je izgovorila reč *kamp*.

„Šta je bilo?“, upitao sam je.

„Ništa“, odvrtila je. „Nego, da ti kažem nešto. Danas popodne proslavićemo kraj školske godine. Povešću tebe i Tajsona u Rokfelerov centar – u onu prodavnicu skejtbor-da koja ti se dopada.“

O, čoveče, to je baš bilo iskušenje. Naime, novac je bio konstantan problem. Pored maminih večernjih predavanja

koja je pohađala i njenog insistiranja da idem u privatnu školu, nismo mogli da priuštimo sebi neke specijalne stvari, kao što je skejtbord. Ali, nešto u njenom glasu mi je zasmetalo.

„Čekaj malo“, rekao sam, „mislio sam da se večeras pakujem za kamp.“

Gužvala je u rukama krpu za sudove. „Ovaj, mili, što se toga tiče... sinoć sam dobila poruku od Hirona.“

Odmah sam se snuždio. Hiron je bio nadležan za slobodne aktivnosti u Kampu polutana. Ne bi nam se javljao osim ako se ne dešava nešto vrlo ozbiljno. „Šta je rekao?“

„On misli... da zasad možda još uvek nije bezbedno da dođeš u kamp. Možda ćemo morati da odložimo odlazak.“

„Da *odložimo*? Mama, kako može da *ne bude* bezbedno? Ja sam polutan! To je otprilike jedino mesto na kugli zemaljskoj gde sam bezbedan!“

„Najčešće da, mili. Ali s problemima koje trenutno imaju...“

„*Kakvim* problemima?“

„Persi... žao mi je, stvarno jeste. Nadala sam se da ćemo danas popodne popričati o tome. Sada ne mogu sve da ti objasnim. Čak nisam sigurna ni da Hiron može da ti objasni. Sve se dogodilo tako iznenada.“

Um mi je vitlao dvesta na sat. Kako mogu da *ne idem* u kamp? Hteo sam da joj postavim jedno milion pitanja, ali pre no što sam stigao to da učinim, začu se topot teških koraka na stepeništu.

Mama je razrogačila oči. „Koliko je...“ Zgrabila je svoj ručni sat sa stola. „Sedam i petnaest! Zaboravio si da se nađeš s njim dole na trotoaru.“

„Ne opet!“ Skočio sam na noge i jurnuo u dnevnu sobu, privremeno zaboravljajući na sve ostale probleme.

„Požuri!“ rekla je mama, trčeći za mnom. „Ne smemo da dozvolimo da...“

Prekasno.

Samo što smo ušli u dnevnu sobu, naš posetilac je zakucao na ulazna vrata: kuc, kuc, buuum!

Šarke se polomiše i ulazna vrata uz tup tresak završiše na tepihu. Na pragu je stajao moj drug Tajson, sav u neprilici.

„Ajooooj“, promrmljao je. „Izvin’te, gospođo Džekson.“ Moja mama je smogla snage da mu se osmehne, mada je ovo bio barem deseti put da je Tajson izvalio vrata našeg stana. Na do vratku su se jasno videli tragovi od svakog puta kad je kućepazitelj menjao šarke.

„Ne sekiraj se, Tajstone, mili“, jedva je izgovorila. „Nisi ti kriv.“

U stvari, i nije bio. Tajson nije mogao da kontroliše svoju snagu. Ako se naljutite na njega zato što je nešto polomio, to bi ga samo rasplakalo, a u takvom stanju je samo nastavljao da lomi – porcelan, nameštaj, zidove od cigle. „Hoćeš li da doručkuješ nešto?“, upitala ga je mama. „Pekla sam vafle.“

Tajsonovo lice je sinulo. „Vafle! To!“

Odgegao se za njom u kuhinju, da bi potom seo i sma-zao gomilu vafli veličine kutije za cipele. Pretpostavljam da bi trebalo da objasnim ovo u vezi Tajsona.

Bio je jedini beskućnik koji je pohađao Pripremnu školu Meriveder. Koliko smo mama i ja uspeli da ustanovimo, roditelji su ga napustili još kad je bio vrlo mali, verovatno zato što je bio toliko... drugačiji. Bio je visok sto devedeset i građen kao Jeti, ali je mnogo plakao i plašio se svega živog, uključujući i sopstvenu senku. Lice mu je bilo nekako deformisano i surovog izgleda. Nisam znao koje su mu boje oči, jer jednostavno nisam video dalje od njegovih krivih zuba. Nosio je dronjave farmerke, štokave patike broj pedeset i nešto, i kariranu flanelsku košulju punu rupa. Vonjao je kao

njujorške uličice, jer je tamo i živeo, u kartonskoj kutiji od frižidera, u 72. ulici.

Priprema škola Meriveder prihvatila je da ga besplatno školuje, u vidu dobrotvornog projekta, verujući da će njenim đacima prijeti pomisao na dobro delo. Nažalost, većina njih nije mogla da smisli Tajsona. Čim su shvatili da je, uprkos ogromnoj snazi i zastrašujućem izgledu, samo grmalj mekog srca, zaključili su da im izuzetno prija da ga začikavaju. Bio sam otprilike jedini drug koga je imao, što znači da je i on bio *moj* jedini drug.

Moja mama se milion puta žalila školi kako ne čine dovoljno da mu pomognu. Pozivala je i socijalne radnike, ali uvek bez rezultata. Oni su tvrdili da Tajson ne postoji. Kleli su se u sve živo da su bili u uličici koju smo im opisali, ali da nisu mogli da ga nađu, mada stvarno ne znam kako neko može da ne vidi džinovskog klinca koji živi u kutiji od frižidera.

Dok je Tajson jeo svoje vafle, moja mama je donela neku XXXL odeću koju je pronašla za njega u Centru za pomoć siromašnima i čutke je tutnula u njegov ranac, zajedno s novčanicom od dvadeset dolara.

Još uvek sam bio potresen zbog onoga što mi je rekla. Umirao sam od želje da je pitam šta nije u redu u kampu, ali nisam mogao pred Tajsonom. Izluđivalo me je dok sam ga gledao kako jede i jede i jede.

Naposletku je mama rekla: „Bolje da krenete, momci. Već je dvadeset pet do osam.“

Tajson je odgurnuo stolicu i ustao od stola. Bio je sav musav od plavih vafli i slatkog sirupa. „Mljac! Fala, gospođo Džekson. Spreman za školu!“

Potapšao me je po leđima, tako jako da samo što mi oči nisu ispale.

„Ćao, momci“, rekla je moja mama. „Čuvajte se.“ Na pragu sam zastao. „Mama, u vezi sa...“

„Popodne, mili“, nije se dala. Glas joj je zvučao tužno.

„Tada ćemo imati dovoljno vremena za razgovor.“ Po-
zdravili smo se s njom i sjurili niz stepenice, ne bismo li
ipak uhvatili voz.

Tada nisam znao da mama i ja tog popodneva nećemo
imati prilike da porazgovaramo.

Štaviše, da dugo, dugo neću videti svoju kuću.

Kad smo Tajson i ja izašli napolje, bacio sam pogled na
zgradu od smeđeg peščara na drugoj strani ulice. Samo na
sekund, video sam na jutarnjem suncu tamno obličje – ljud-
sku siluetu naspram zida od cigala, senku koja nije pripada-
la nikom.

Zatim je zatreperila i nestala.

2.

IGRAM „IZMEĐU DVE VATRE“ S KANIBALIMA

Dan je počeo normalno. Tačnije, onoliko normalno koliko je to moguće u Pripreмној školi Meriveder.

Vidite, to je jedna od onih „naprednih“ škola u srcu Menhetna, što znači da sedimo u „lejzi beg“ foteljama umesto u klupama, ne dobijamo ocene, a nastavnici na posao dolaze u farmerkama i majicama kupljenim kao suvenirni na rok-koncertima.

Meni je sve to skroz kul. Ja sam hiperaktivan i disleksičan, poput većine polutana, tako da mi u regularnim školama nije išlo baš sjajno čak ni pre nego što bi me isterali. Jedino loše u vezi s Merivederom bilo je to što su nastavnici uvek posmatrali stvari s vedrije strane, a deca nisu uvek bila baš... pa, bistra.

Uzmimo, na primer, prvi čas, engleski. Svi viši razredi pročitali su knjigu koja se zove *Gospodar muva*, u kojem gomila klinaca, kao, završi na pustom ostrvu i skroz odlepi. Tako se naš završni test sastojao u tome da izađemo u dvorište i provedemo sat vremena bez nadzora odraslih, da vidimo šta biva. A bilo je masivno takmičenje u potezanju donjeg

veša u organizaciji sedmaka i osmaka, dve bitke kamenčićima i košarkaška utakmica s elementima rvanja. Većinom tih aktivnosti upravljao je školski siledžija, Met Sloun.

Sloun nije bio ni krupan ni snažan, ali se ponašao kao da jeste. Imao je oči kao pit bul i čupavu crnu kosu, i uvek se oblačio u skupu ali neurednu odeću, kao da je želeo da svi vide koliko mu je malo stalo do porodičnog bogatstva. Okrnjen prednji zub zaradio je kad je jednom prilikom seo u taticin porše da se malo provoza i naletelo na znak *Molimo usporite zbog dece*.

Dakle, Sloun je sve redom potezao za gaće dok nije pokušao da to uradi Tajsonu. Tajson se uspaničio i mlatnuo ga malčice prejako. Sloun je odleteo do pet metara udaljenog dela za mlađu decu i upao u automobilsku gumu koja je služila kao sedište na ljuljašci.

„Nakazo jedna!“, dreknuo je Sloun. „Što se ne vratiš u onu svoju kutiju!“

Tajson je počeo da jeca. Seo je na penjalicu tako jako da je savio prečku, i zakopao glavu među ruke.

„Povuci reč, Sloune!“, uzviknuo sam.

Sloun mi se samo zlobno nacerio. „Što se uopšte trudiš, Džeksone? Možda bi imao prijatelje da se ne prsiš uvek da bi zaštitio tu nakazu.“

Stisnuo sam pesnice. Nadao sam se da mi lice nije onoliko crveno koliko je u meni sve ključalo. „On *nije* nakaza. Samo je...“

Pokušavao sam da smislim i kažem pravu stvar, ali Sloun nije slušao. On i njegovi krakati, ružni prijatelji bili su previše zauzeti cerekanjem. Pitao sam se da li samo umišljam, ili Sloun ima oko sebe više kretena nego inače. Obično su pored njega bila dvojica ili trojica, ali danas ih je bilo pet-šest više, i bio sam prilično siguran da ih nikada ranije nisam video.

„Čekaj samo do časa fizičkog“, viknuo je Sloun. „*Mrtav* si.“

Posle prvog časa, naš nastavnik engleskog, gospodin De Majlo, izašao je napolje da izvidi krvoproliće. Izjavio je da smo *savršeno* razumeli *Gospodara muva*. Svi smo položili njegov predmet i ne smemo nikad, nikad da odrastemo u nasilne ljude. Met Sloun je iskreno klimao glavom, a potom bljesnuo svojim krnjavim zubom u mom pravcu.

Da bih naterao Tajsona da prestane da jeca, morao sam da mu obećam da ću mu za ručak kupiti dodatni sendvič s puterom od kikirikija.

„Ja... ja sam nakaza?“, upitao me je.

„Nisi“, uveravao sam ga, škrugućuci zubima. „Met Sloun je nakaza.“

Tajson je šrmcao. „Ti si pravi drug. Nedostajaćeš mi dogodine ako... ako ne budem mogô...“

Glas mu je zadrhtao. Shvatio sam da ne zna da li će ga dogodine ponovo pozvati da pohađa ovu školu. Pitao sam se da li je direktor uopšte našao za shodno da popriča s njim o tome.

„Ne brini, momčino“, nekako sam rekao. „Sve će biti u redu.“

Tajson mi je uputio tako zahvalan pogled da sam se osetio kao obična lažovčina. Kako sam mogao da obećam velikom detetu poput njega da će sve biti u redu?

Sledeći ispit imali smo iz prirodnih nauka. Gospođa Tesla nam je rekla da moramo da mešamo hemikalije sve dok ne uspemo da izazovemo malu eksploziju. Tajson je bio moj laboratorijski partner. Ruke su mu bile prevelike za male bočice i epruvete koje smo koristili. Slučajno je preturio s pulta poslužavnik s hemikalijama i proizveo pečurkast narandžasti oblak u kanti za otpatke.

Nakon što nas je gospođa Tesla evakuisala iz laboratorije i pozvala ekipu za uklanjanje opasnog otpada, pohvalila je

Tajsona i mene da smo prirodno talentovani hemičari. Bili smo prvi koji smo ikad položili njen ispit za manje od tri-deset sekundi.

Bio sam srećan što prepodne prolazi brzo, jer mi tako nije dozvoljavalo da previše razmišljam o svojim problemima.

Nisam mogao da podnesem pomisao da u kampu nešto nije u redu. Još gore, nikako nisam mogao da se otresem onog ružnog sna. Imao sam strašan osećaj da je Grover u opasnosti...

Dok smo na času geografije izračunavali geografske dužine i širine, otvorio sam svesku i zagledao se u fotografiju ostavljenu u njoj – u moju drugaricu Anabet na raspustu u Vašingtonu. Na sebi je imala farmerke i teksas jaknu, ispod koje je nosila narandžastu majicu Kampa polutana. Plava kosa joj je bila povezana maramom. Prekrštenih ruku, stajala je ispred Linkolnovog memorijalnog centra i delovala izuzetno zadovoljna sobom, kao da ga je lično projektovala. Vidite, Anabet želi da postane arhitekta, zato stalno posećuje poznate spomenike i takve stvari. Malo je otkaćena kada su te stvari posredi. Poslala mi je mejlom ovu fotografiju posle prolećnog raspusta, a ja sam običavao da je povremeno pogledam, koliko da bih se podsetio da je stvarna i da Kamp polutana nije samo plod moje mašte.

Priželjkivao sam da je Anabet tu. Ona bi znala da protumači moj san. Ne bih joj nikad priznao, ali pametnija je od mene, iako je ponekad stvarno velika gnjavatorka.

Taman sam hteo da zatvorim svesku, kad je Met Sloun pružio ruku i istrkao fotografiju iz žičanih obruča u koje je bila prikačena.

„Hej!“ pobunio sam se.

Sloun je pogledao fotografiju i razrogačio oči. „Ma nema šeme, Džeksone. Ko je to? *Nije valjda* tvoja...“

„Vrati mi to!“ Uši su mi gorele.

Sloun je dodao fotografiju svojim ružnim ortacima, koji su se cerekali i počeli da je cepaju, da bi napravili gužvice za pljuvanje. Ti klinci su sigurno bili posetioći, jer su svi nosili one smešne kartice s portirnice sa *Zdravo, ja sam...* I sigurno su imali čudan smisao za humor, jer su ih popunili čudnim imenima poput Sržo Sisač, Mozgo Žderač i Džo Povračka. Nijedno ljudsko biće ne zove se tako.

„Ovi momci će dogodine da se upišu ovde“, hvalisao se Sloun, kao da je to trebalo da me uplaši. „I kladim se da će oni da *plaćaju* školarinu, za razliku od tvog retardiranog ortaka.“

„On nije retardiran.“ Morao sam stvarno da skupim svu snagu volje da ne bih mlatnuo Slouna posred face.

„Koji si ti gubitnik, Džeksone. Dobro je što ću na sledećem času da ti prekratim muke.“

Njegovi grmaljasti ortaci su sažvakali moju fotografiju. Poželeo sam da ih pretvorim u prah, ali mi je Hiron strogo naredio da nikad ne iskaljujem bes na običnim smrtnicima, koliko god bili odvratni. Želju za borbom morao sam da sačuvam za čudovišta.

Ipak, pomislio je deo mene, da Sloun zna ko sam u stvari...
Zazvonilo je.

Dok smo izlazili iz učionice, neka devojčica je prošaputala: „Persi!“

Osvrnuo sam se po hodniku, ali niko nije obraćao pažnju na mene. Kao da nisam znao da me nijedna devojčica iz Merivedera ne bi ni mrtva oslovila...

Pre no što sam stigao da razmislim da li sam umišljao ili ne, gomila klinaca stuštila se ka sali za fizičko, noseći Tajsona i mene sa sobom. Bilo je vreme za čas fizičkog. Naš nastavnik obećao nam je da ćemo igrati „između dve vatre“, a Met Sloun da će me ubiti.

Dres za fizičko u Merivederu sastojao se od svetloplavog šortsa i ručno bojene „čvorovane“ majice. Srećom, časove smo uglavnom imali unutar škole, tako da nismo morali da džogiramo po Trajbeki izgledajući kao gomila hipi-klinaca iz centra za regrutaciju.

Presvukao sam se što sam brže mogao, jer nisam hteo da imam posla sa Slounom. Taman sam hteo da izađem iz svlačionice, kad je Tajson rekao: „Persi?“

Još uvek se nije presvukao. Stajao je pored vrata skladišta za tegove, stežući u rukama svoj dres. „Hoćeš li... ovaj...“

„O! Da.“ Pokušao sam da ne zvučim nervozno. „Hoću, čoveče, naravno.“

Tajson se uvukao u skladište za tegove. Stao sam pred vrata i čuvao stražu dok se presvlačio.

Osećao sam se čudno, ali sam često morao ovo da radim. Vidite, Tajson je mnogo stidljiv što se presvlačenja tiče. Mislim da je to zato što je maljav od glave do pete, a na leđima ima čudne ožiljke za koje nikad nisam smogao hrabrosti da ga pitam odakle potiču.

U svakom slučaju, na teži način sam naučio da se Tajson, ako počnu da ga zadirkuju dok se presvlači, uznemiri i počne da kida vrata garderobnih ormarića.

Kad smo ušli u salu za fizičko, nastavnik Nanli je sedeo za svojom malom katedrom i čitao *Ilustrovani sport*. Nanli je imao valjda milion godina, bifokalne cvikere, skoro nijedan zub i masnu, kovrdžavu, sedu kosu. Podsećao me je na Proročište u Kampu polutana, oličeno u zbrčkanoj mumiji, s tim što se nastavnik Nanli mnogo manje kretao i iz njega se nikad nije izvijao zeleni dim. Doduše, barem ne koliko sam znao.

„Nastavniče, mogu li da budem kapiten?“, upitao je Met Sloun.

„A?“ Nastavnik Nanli je podigao pogled s časopisa.

„Aha“, promrmljao je. „M-hm.“

Sloun se iskezi i poče da bira tim. Postavio je mene za kapitena drugog tima, ali ispostavilo se da nije naročito važno koga uzimam u tim, jer su svi sportisti i popularni klinci prešli na Slounovu stranu. Isto tako i grupa posetilaca.

Na svojoj strani sam imao Tajsona, kompjuterskog frika Korija Bejlera, matematičkog genija Radža Mandalija i još petoro ili šestoro druge dece koja su uvek bila predmet maltretiranja. U normalnim okolnostima, Tajson bi mi bio sasvim dovoljan. On sâm vredeo je za pola tima. Međutim, posetioci u Slounovom timu bili su skoro isto toliko visoki i snažnog izgleda, i bilo ih je šest.

Met Sloun je prosuo punu korpu lopti nasred sale.

„Bojim se“, promrmljao je Tajson. „Čudno smrdi.“ Pogledao sam ga. „Šta čudno smrdi?“ Naime, nije mi se učinilo da govori o sebi.

„Oni.“ Tajson je pokazao na Slounove nove prijatelje.

„Čudno smrde.“

Posetioci su razmrđavali zglobove, posmatrajući nas kao stoku za klanje. Nisam mogao a da se ne zapitam odakle su. Odněkud, valjda, gde decu hrane sirovim mesom i biju ih motkama.

Sloun je dunuo u nastavnikovu zviždaljku i igra je počela.

Slounov tim je potrčao ka centru. Na mojoj strani, Radž Mandali uzviknu nešto na urdu jeziku, verovatno, „moram na nošu!“ i otrča prema izlazu. Kori Bejler pokuša da otpuzi iza zidne strunjače i sakrije se. Ostatak mog tima davao je sve od sebe da se zgrči od straha i da ne liči na metu.

„Tajsone“, rekao sam. „Ajde da...“

Lopta mi se zabila pravo u želudac. Seo sam svom težinom nasred sale za fizičko. Protivnički tim se prosuo od smeha.

Vid mi je bio zamućen. Osećao sam se kao da je upravo gorila primenio na meni Hajmlihov stisak. Nisam mogao da verujem da neko može tako snažno da hitne loptu.

„Persi, pazi!“ uzviknuo je Tajson.

Otkotrljao sam se u stranu, a pored uva mi je brzinom zvuka prozviždala još jedna lopta.

Pogodila je zidnu strunjaču. Kori Bejler je jauknuo.

„Hej!“ doviknuo sam Slounovim igračima. „Ubićete nekog ovako!“

Posetilac po imenu Džo Povračka zlobno se iskezio u mom pravcu. Iz nekog razloga, sada je izgledao mnogo krupniji... čak viši od Tajsona. Mišići na rukama samo što nisu pocepali rukave na njegovoj majici. „Nadam se, Perseju Džeksone! Nadam se!“

Način na koji je izgovorio moje ime poslao mi je lede-
ne žmarce pravo niz kičmu. Niko me nije nazivao Perse-
jem osim onih koji su znali moj pravi identitet. Prijatelji...
i neprijatelji.

Šta je ono Tajson rekao? Oni čudno smrde. Čudovišta.

Posetioci okupljeni oko Meta Slouna su rasli pred našim očima. Više nisu bili klinци. Bili su dva i po metra visoki džinovi s mahnitim pogledim, šiljatim zubima i dlakavim ručerdama s istetoviranim zmijama, havajskim devojkama i probodenim srcima.

Met Sloun je ispustio loptu iz ruku. „Čekni, brale! Pa vi niste iz Detroita! Ko...“

Ostala deca u njegovom timu počese da vrište i povlače se prema izlazu, ali džin po imenu Sržo Sisač hitnu loptu sa smrtonosnom preciznošću. Prozujala je pored Radža Mandalija baš kad je hteo da izađe i pogodila vrata, zalupivši ih kao čarolijom. Radž i još neki klinци očajnički su navaljivali na njih, ali nisu htela da se pomere ni za milimetar.

„Pusti ih da izađu!“, doviknuo sam džinovima.

Onaj što se zvao Džo Povračka uzvratilo mi je režanjem. Na bicepsu je imao tetovažu koja je glasila: *Dž P voli Slađanu*. „I da ostanemo bez ukusnih zalogajčića? Ne, sine boga mora. Nama Lestrigoncima nije samo do ubijanja. Mi hoćemo ručak!“

Mahnuo je rukom i na sredini terena se pojavila nova gomila lopti – ali ove nisu bile od crvene gume. Bile su bronzane i velike kao topovska đulad, s rupama za prste kao što ih imaju kugle za kuglanje, s tim što je iz ovih rupa sukljala vatra. Mora da su bile usijane, ali su ih džinovi ipak hvatali golim rukama.

„Nastavniče!“, dreknuo sam.

Nanli je sanjivo podigao pogled, ali ako je i video nešto nenormalno u ovoj igri „između dve vatre“, nije to ničim odao. To je problem sa smrtnicima. Ne vide stvari onakve kakve su zaista. Magična sila zvana Magla skriva čudovišta i bogove od njihovog pogleda.

„Aha. M-hm“, promrmljao je nastavnik. „Samo se vi lepo igrajte.“

Potom se vratio svom časopisu.

U tom trenutku je loptu hitnuo džin po imenu Mozgo Žderač. Bacio sam se u stranu, a plamena bronzana kometa prozviždala mi je pored ramena.

„Kori!“, uzviknuo sam.

Tajson ga je izvukao iza zaklona od strunjače taman na vreme, jer je lopta već sledećeg trenutka eksplodirala udarivši o nju, pretvorivši je u zadimljene dronjke.

„Bežite!“, doviknuo sam svojim igračima. „Ka drugom izlazu!“

Potrčali su prema svlačionici, ali sledeći talas iz ruke Džoa Povračke zalupio je i ta vrata.

„Niko ne izlazi dok ne ispadne iz igre!“, urliknuo je Džo.

„A ne ispada iz igre sve dok ga ne pojedemo!“

Hitnuo je svoju plamenu kuglu. Moji igrači razbežaše se kud koji kad se rasprsnula i napravila krater na podu.

Posegao sam za Rasparačem, koji mi je uvek bio u džepu, ali sada sam na sebi imao dres. Na kojem *nije* bilo džepova. Rasparač mi je bio u farmerkama, u svlačionici. A u svlačionicu se nije moglo. Bio sam totalno bespomoćan.

Prema meni je poletela još jedna plamena kugla. Tajson me je odgurnuo u stranu, ali me je eksplozija svejedno oborila. Našao sam se na podu sale za fizičko, ošamućen od dima, u majici punoj rupa koje su se pušile. S druge strane terena, dva gladna džina su ljutito gledala u mene.

„Meso!“, urlali su. „Herojsko meso za ručak!“ Obojica su naciljali.

„Persiju treba pomoć!“, uzviknuo je Tajson i skočio pred mene, upravo u trenutku kad su zafrljali svoje kugle.

„Tajstone!“, vrisnuo sam, ali bilo je prekasno.

Obe kugle udarile su u njega... ali ne... uhvatio ih je. Neka-ko je Tajson, onaj isti trapavi Tajson koji je redovno razbijao laboratorijsku opremu i lomio sprave na igralištu, uhvatio dve plamene metalne kugle koje su vitlale prema njemu brzinom od valjda milion na sat. Odmah potom bacio ih je nazad prema njihovim iznenađenim vlasnicima koji su vrisnuli „Ne vaaljaaaaa!“, kad su im bronzane kugle raznele grudi.

Dva džina iščezoše u dva istovetna stuba dima – što je bio sasvim siguran znak da su bili čudovišta. Čudovišta ne umiru. Samo se pretvore u dim i prašinu, tako da heroji posle bitke ne moraju da se muče uklanjajući tela.

„Moja braća!“, zakukao je ljudožder Džo Povračka. Stegao je šake, tako da se ono *Sladana* na tetovaži zatalasalo.

„Platićeš zbog njihovog uništenja!“

„Tajstone!“, uzviknuo sam. „Pazi!“

Prema nama je poletela još jedna kometa. Tajson je imao taman toliko vremena da je udarcem odbaci u stranu. Prelatela je pravo preko glave nastavnika Nanlija – toliko blizu da mu je zapalila kosu – i prizemljila se među tribinama, uz glasnu eksploziju.

Deca su vrišteći trčala naokolo, pokušavajući da izbegnu usijane kraterne na podu. Ostali su lupali na vrata, dozivajući pomoć. Sâm Sloun stajao je nasred sale kao ukopan, s nevericom posmatrajući kako oko njega zuje lopte smrti.

Nastavnik Nanli još uvek nije ništa video, uprkos činjenici da mu je kosa gorela. Kuckao je po svom slušnom aparatu, kao da zbog eksplozija ima smetnje, ali i dalje nije dizao oči s časopisa.

Sigurno je cela škola čula buku. Direktor, policija, neko će nam valjda priteći u pomoć.

„Pobeda će biti naša!“, urlikao je ljudožder Džo Povračka. „Slatko ćemo vam oglodati kosti!“

Došlo mi je da mu kažem da previše ozbiljno shvata običnu partiju „između dve vatre“, ali nisam stigao ni da otvorim usta, a on je već zafrljačio još jednu kuglu. Ostala tri džina sledila su njegov primer.

Znao sam da smo mrtvi. Tajson nije mogao da odbije sve te lopte odjednom. Ruke su mu sigurno bile već opečene od blokiranja prethodnog voleja. Bez mog mača...

Na pamet mi pade suluda ideja. Potrčao sam prema svlačionici.

„Sklanjajte se!“, rekao sam svojim saigračima. „Bežite od vrata.“

Iza mene odjeknuše eksplozije. Tajson je odbio dve kugle nazad prema njihovim vlasnicima i razneo ih u prah i pepeo.

Preostala su još dva džina.

Treća kugla poletela je pravo na mene. Prisilih se da sačekam – jedan tik-tak, dva tik-tak – a potom se bacih u stranu, pustivši da plamena kugla rasturi vrata svlačionice.

Računao sam, doduše, da je gas nakupljen u većini muških svlačionica dovoljan da izazove eksploziju, stoga se nisam iznenadio kad je goruća kugla proizvela glasnu detonaciju.

Zid se raspao u komade. Vrata ormarića, čarape, štitnici za prepone i ostale odvratne lične stvari razleteše se po celoj sali za fizičko.

Okrenuo sam se taman na vreme da vidim Tajsona kako odvaljuje Mozgo Žderača pravo u facu. Džin se raspao, ali je zato poslednji među njima, Džo Povračka, mudro zadržao svoju kuglu, vrebajući povoljnu priliku. Bacio ju je baš kad se Tajson okrenuo.

„Ne!“ uzviknuo sam.

Kugla je pogodila Tajsona u grudi. Otklizao je celom dužinom sale i udario u zid, koji je napukao i delimično se srušio na njega, napravivši rupu pravo prema ulici Čerč. Nije mi bilo jasno kako je Tajson preživeo, ali delovao je samo ošamućeno. Bronzana kugla još uvek mu se dimila pored nogu. Tajson je pokušao da je uzme, ali se zaneo i pao na gomilu cigala.

„Dakle!“ likovao je Džo Povračka. „Još sam samo ja na nogama! Imaću dovoljno mesa da odnesem i Slađani!“

Uzeo je još jednu kuglu i naciljao u Tajsona.

„Stani!“ viknuo sam. „Ja sam onaj koga tražiš!“

Džin se iskezio. „Ti bi da umreš prvi, mladi heroju?“

Morao sam da učinim nešto. Rasparač je morao biti tu negde.

Uto sam ugledao svoje farmerke u gomili nagorele odeće baš pored džinovih nogu. Kad bih samo mogao da ih se dokopam...